

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobce: **M. Š.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Pokorným
sídlem Veverkova 1343/1, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

za účasti osoby
zúčastněné
na řízení: **B. P.**
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Milanem Janouškem
sídlem Politických vězňů 44, Kolín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2024, č. j. 034157/2024/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2024, č. j. 034157/2024/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 800 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Pavla Pokorného, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Komise k projednávání přestupků Města Zruč nad Sázavou (dále jen „komise“) ze dne 24. 11. 2023, č. j. ZRNS/2764/2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 27 odst. 1 písm. r) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání (dále jen „zákon na ochranu zvířat“), kterého se měl dopustit tím, že dne 28. 5. 2023 v době okolo 14:00 v obci Vlastějovice, v části obce Březina, v rozporu s vyhláškou obce Vlastějovice č. 1/1998, o regulaci pohybu psů a jiného zvířectva na veřejných prostranstvích (dále jen „obecní vyhláška“), kterou je zakázáno volné pobíhání psů na veřejných prostranstvích, nechal volně pobíhat své dva psy rasy český fousek po veřejném prostranství, kteří následně zaběhli na pozemek parc. č. XA v katastrálním území X (všechny dále uvedené pozemky leží v tomto katastrálním území) ve vlastnictví manželů P. a zde napadli psa – fenku rasy čivava – osoby zúčastněné na řízení (dále jen „poškozená“), který v důsledku způsobených zranění uhynul. Tím měl žalobce porušit povinnost stanovenou na základě zákona na ochranu zvířat a způsobit poškozené škodu na majetku nejméně ve výši 28 538 Kč (výrok I prvostupňového rozhodnutí). Za spáchání přestupku byla žalobci podle § 27 odst. 12 písm. c) zákona na ochranu zvířat uložena pokuta ve výši 3 000 Kč (výrok II prvostupňového rozhodnutí). Žalobci byla dále podle § 70 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve prospěch poškozené uložena povinnost k náhradě škody ve výši 28 538 Kč (cena psa, veterinární ošetření a kremace ostatků psa). Ve zbytku požadované náhrady (další platby za veterinární ošetření ve výši 3 013 Kč a 9 494 Kč) byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních (výrok III prvostupňového rozhodnutí). Žalobci byla také podle § 70 zákona o odpovědnosti za přestupky uložena povinnost nahradit náklady řízení poškozené (služby advokáta) ve výši 2 600 Kč (výrok IV prvostupňového rozhodnutí). Vedle toho byla žalobci podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, uložena povinnost k paušální náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč (výrok V prvostupňového rozhodnutí).

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
3. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přihlížející v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS, k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, vyhlášené pod č. 2/1993 Sb. (dále jen „Listina“). Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
4. Účastníci řízení dali souhlas s tím, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání – žalobce výslovný, žalovaný implicitní (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud proto o žalobě rozhodl bez jednání. Dokazování neprováděl, neboť bylo možné rozhodnout toliko na základě obsahu správního spisu, který nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS) a na základě skutečností, které byly mezi účastníky nesporné [srov. § 120 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen

„o. s. ř.“), užitý na základě § 64 s. ř. s.; srov. též např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2024, č. j. 6 As 336/2023-46, bod 9].

Podstatný obsah správního spisu

5. Dne 8. 6. 2023 oznámilo obvodní oddělení Zruč nad Sázavou územního odboru Kutná Hora Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „policejní orgán“) komisi podezření ze spáchání přestupku, kterého se měl dopustit žalobce tím, že dne 28. 5. 2023 v době okolo 14 h v obci Vlastějovice, v části obci Březina, nezajistil podle obecní vyhlášky své dva psy rasy český fousek, kteří napadli psa rasy čivava ve vlastnictví poškozené, který následkem způsobených poranění uhynul. Před policejním orgánem předtím vypovídala poškozená coby oznamovatelka přestupku, jakož i žalobce, který před policejním orgánem uvedl mj. to, že je majitelem dvou psů rasy český fousek, které dne 28. 5. 2023 kolem 14 h venčil ve vlastějovické části Březina. Připustil, že mu jeden z těchto psů utekl a pokousal psa poškozené.
6. Komise následně dne 15. 8. 2023 oznámila žalobci zahájení řízení o přestupku. V řízení před komisí pak žalobce uváděl, že nepopírá, že k incidentu došlo, ovšem stalo se tak při výcviku psů loveckého plemene ke zkoušce z výkonu podle zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“), a to v honitbě Vlastějovice CZ č. 2112110040 se souhlasem mysliveckého spolku Horka – Vlastějovice coby uživatele této honitby. Žalobce tak dle svého přesvědčení žádné předpisy neporušil, neboť prováděl činnost v souladu se zákonem o myslivosti. Porušení předpisů se dopustila naopak poškozená, která se věnovala sekání trávy a nechala bez dohledu volně pobíhat svého neloveckého psa na honebním pozemku, čímž porušila § 10 odst. 1 zákona o myslivosti. Porušila rovněž obecní vyhlášku, dle které je volný pohyb psů na veřejném prostranství v obci zakázán. Protože poškozená nechala svoji čivavu na neoploceném a veřejně přístupném pozemku „na volno“, celou nešťastnou událost zavinila dle žalobce spíše právě ona. Žalobce své psy odvažoval jen krátkodobě při provádění dané cvičené disciplíny a rozhodně by je nenechal na volno, pokud by předtím viděl psa poškozené. Je možné, že si jeho psi malou čivavu spletli s volně žijící zvěří. Žalobce komisi doložil rovněž prohlášení mysliveckého spolku Horka – Vlastějovice o tom, že měl v inkriminovaný den povoleno v honitbě cvičit své psy ke zkouškám z výkonu dle zákona o myslivosti.
7. Poškozená v řízení před komisí vypovídala, že v době incidentu byla se svým manželem, se svými dvěma dětmi a s jejich kamarádem na soukromém pozemku. Poškozená sekala trávu, zatímco její děti si hrály se psem. Jednalo se o bojácnou fenku, která se permanentně pohybovala v těsné blízkosti poškozené, popř. jejích dětí. Ve chvíli, kdy poškozená sekala trávu a fenka byla v blízkosti dcery poškozené, přiběhli ve velké rychlosti dva velcí psi, kteří okamžitě na čivavu zaútočili. Jeden ji chytil za hřbet, vyhodil ji do vzduchu, druhý ji chytil za břicho a mlátil jí ze strany na stranu. Poškozená křičela, její manžel a děti rovněž. Když poškozená svého psa vymanila z tlamy jednoho z útočících psů, byl celý od krve. Následně s fenkou odjela k veterináři do Českého Brodu. Protože byla v šoku a nebyla ve stavu, aby mohla podstoupit okamžitou operaci, veterinář určil, že ji bude operovat následujícího dne. Následujícího dne ráno však fenka uhynula.
8. V řízení před komisí vypovídal též manžel poškozené coby svědek, který svými slovy popisoval okolnosti incidentu, a *de facto* tak potvrzoval slova poškozené.
9. Prvostupňovým rozhodnutím komise shledala žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 27 odst. 1 písm. r) zákona na ochranu zvířat. Komise konstatovala, že mezi žalobcem a

poškozenou není sporu o tom, že žalobcovi psi rasy český fousek napadli dne 28. 5. 2023 na pozemku poškozené a jejího manžela parc. č. XA psa poškozené rasy čivava. Komise dospěla k závěru, že bylo povinností žalobce dodržet vyhlášku, která zakazuje volné pobíhání psů na veřejném prostranství, do kterého jsou řazeny právě i pozemky, na nichž se žalobce se svými neuvázanými psy pohyboval (zejména pozemky parc. č. XB a XC), jakož i pozemek parc. č. XA ve vlastnictví manželů P., na který žalobcovi psi zaběhli a kde napadli čivavu poškozené. K námitkám žalobce, že je myslivcem, který na základě povolení prováděl výcvik psů na honebních pozemcích mysliveckého sdružení Horka – Vlastějovice, a že tudíž mohl mít psy „na volno“, komise uvedla, že sám žalobce dne 2. 6. 2023 před policejním orgánem vypověděl, že dne 28. 5. 2023 své dva psy *venčil*. Podle komise není reálné, aby si žalobce coby myslivec spletl venčení psa s jeho výcvikem. Komise tedy neuvěřila žalobci, že se v době incidentu věnoval výkonu práva myslivosti. Co se týče způsobené škody, přiznala ji komise poškozené toliko v části, v níž se domáhala náhrady za kupní cenu psa, veterinární ošetření v Českém Brodě a za kremaci psa.

10. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobcovo odvolání zamítl. Žalovaný uvedl, že je nepochybné, že se na lokalitu, kde došlo k napadení psa poškozené psy žalobce, vztahuje obecní vyhláška. Stejně jako komise i žalovaný připomněl, že sám žalobce uvedl, že dne 28. 5. 2023 své psy *venčil*. Pozdější tvrzení o tom, že žalobce prováděl výcvik lovecky upotřebitelných pracovních psů v souladu se zákonem o myslivosti, označil žalovaný za účelové. Žalovaný k námitce žalobce, že povinnost plynoucí z obecní vyhlášky porušila i poškozená, uvedl, že tuto možnost nevylučuje, *„leč tato záležitost je předmětem případného dalšího, samostatného řízení.“* Žalovaný aproboval i částečné přiznání náhrady škody poškozené.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

11. Žalobce v žalobě nadále akcentuje, že dne 28. 5. 2023 prováděl na honebních pozemcích výcvik lovecky upotřebitelných pracovních psů v souladu se zákonem o myslivosti. Trvá na tom, že správní orgány měly *„na celou věc nahlížet právě z pohledu zákona o myslivosti, a nikoliv pohledu obecně závazné vyhlášky obce Vlastějovice“*, tedy že se na něj povinnost plynoucí z vyhlášky mít psy uvázané nevztahovala. Žalobce v žalobce poukazuje nadále i na to, že poškozená měla v době incidentu svého psa také neuvázaného, a že tak rovněž porušila vyhlášku, neboť její pozemek – veřejně přístupná neoplocená louka v extravilánu obce – je součástí veřejného prostranství. Protože je pozemek součástí honitby, porušila poškozená i § 10 odst. 1 zákona o myslivosti, který zakazuje vlastníkům domácích zvířat nechat je pobíhat volně v honitbě mimo vliv svého majitele nebo vedoucího. Těmito skutečnostmi se však žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval. Žalobce má rovněž za to, že správní orgány učinily chybný závěr, že žalobce své psy toliko *venčil*, tedy že v době incidentu nedocházelo k jejich výcviku. Tvrdil-li žalobce při výslechu před policejním orgánem, že své psy *venčil*, pak nepřikládal jako nepravník slovu, které použil, zásadní význam.
12. Žalobce v žalobě dále brojí proti výroku o náhradě škody. Poukazuje na to, že správní orgány neprokázaly, že čivava poškozená uhynula v důsledku napadení jeho psy. Uhynulý pes nebyl nikým ohledán, žádná pitevni zpráva nebyla doložena a nebyly předloženy ani žádné důkazy, které by prokazovaly příčinnou souvislost mezi napadením psa a jeho uhynutím. Správní orgány nenashromáždily spolehlivé důkazy, na jejichž základě by mohly rozhodnout nejen o výši způsobené škody, ale především ani o povinnosti k její náhradě. Měly proto poškozenou odkázat s nárokem na náhradu škody na občanskoprávní řízení.

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nadále trvá na tom, že žalovaný porušil povinnost vyplývající z obecní vyhlášky. Na tvrzení žalobce o tom, že se na něj coby myslivce cvičící v honitbě své psy loveckého plemene obecní vyhláška nevztahovala, prakticky nereagoval. Nadále zpochybňuje, že by se žalobce dne 28. 5. 2023 věnoval výcviku psů.
14. Žalobce v replice vyjádřil přesvědčení, že žalovaný zjevně „rozhodoval o něčem, čemu vůbec nerozumí“ a není schopen „rozklíčovat“ to, na co žalobce upozorňuje od samého začátku – kolizi právních úprav. Nadále vyjadřuje názor o aplikační přednosti předpisů z oblasti práva myslivosti a popisuje, že dne 28. 5. 2023 své psy u řeky Sázavy cvičil k vodním pracím, což je soubor disciplín definovaných zkušebním řádem pro lovecké psy.

Posouzení žaloby

15. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobcovi dva psi loveckého plemene český fousek dne 28. 5. 2023 napadli na veřejně přístupném pozemku parc. č. XA ve vlastnictví poškozené a jejího manžela psa rasy čivava ve vlastnictví poškozené. Žalobce ovšem nesouhlasí se závěrem správních orgánů o tom, že měl porušit povinnost stanovenou obecní vyhláškou, která zakazuje volný pohyb psů po veřejném prostranství v obci, a že tak naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 27 odst. 1 písm. r) zákona na ochranu zvířat, podle kterého platí, že „[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že nesplní povinnost stanovenou na základě tohoto zákona v obecně závazné vyhlášce obce.“ V průběhu řízení před správními orgány, jakož i nyní v řízení před soudem žalobce zdůrazňuje, že na břehu řeky Sázavy prováděl na honebních pozemcích se svými „lovecky upotřebitelnými pracovními psy“ výcvik, k čemuž měl mít coby myslivce povolení od příslušného mysliveckého sdružení. Je přesvědčen o tom, že povinnost plynoucí z obecní vyhlášky pro něj neplatila, a argumentuje ustanoveními zákona o myslivosti. Současně poukazuje na to, že to byla naopak poškozená, která zanedbala své povinnosti, neboť její pes se pohyboval po pozemku, kde k incidentu došlo, „na volno“. Vedle toho žalobce namítá rovněž to, že správní orgány nenashromáždily dostatečné podklady pro to, aby mohly rozhodnout o povinnosti žalobce uhradit poškozené vzniklou škodu.
16. Správní orgány se ve svých rozhodnutích právy a povinnostmi žalobce plynoucími ze zákona o myslivosti navzdory žalobcovým tvrzením nezabývaly. Měly za prokázané, že žalobce své psy pouze *venčil*, a tvrzení o provádění výcviku psů měly za účelové. Bez dalšího proto učinily závěr, že žalobce zanedbal své povinnosti plynoucí z obecní vyhlášky.
17. Soud se tedy v tomto řízení musí zabývat otázkou, zda se správní orgány předtím, než učinily závěr o tom, že žalobce byl povinen řídit se obecní vyhláškou a že se jejím porušením dopustil přestupku dle § 27 odst. 1 písm. r) zákona na ochranu zvířat, přesvědčivě vypořádaly s jeho tvrzením o tom, že se na něj coby myslivce provádějícího výcvik psů loveckého plemene na honebních pozemcích povinnosti plynoucí z vyhlášky nevztahovaly, a že se tak přestupku dle citovaného ustanovení zákona na ochranu zvířat ani nemohl dopustit.
18. Dle § 24 odst. 2 zákona na ochranu zvířat platí, že „[o]bec může obecně závaznou vyhláškou upravit pravidla pro pohyb psů na veřejném prostranství a vymezit prostory pro volné pobíhání psů.“
19. V čl. I vyhlášky obce Vlastějovice, která je součástí správního spisu, se uvádí: „Zakazuje se volné pobíhání psů, jakož i jiného domácího a hospodářského zvířectva na veřejných prostranstvích.“ Dle čl. II téže vyhlášky pak platí, že „[v]eřejnými prostranstvími jsou ulice, místní komunikace, park, veřejná zeleň, náves, jakož i jiné plochy volně přístupné bez omezení.“

20. Žalobce nerozporuje, že se pozemky, na nichž se pohyboval se svými psy, jakož i pozemek, na který měli jeho psi zaběhnout, nacházejí na území obce Vlastějovice a že se jedná o pozemky veřejně přístupné, tudíž se na ně obecní vyhláška vztahuje. Otázka, kterou se soud musí zabývat, však zní, zda se povinnosti plynoucí z obecní vyhlášky vztahují i na osobu myslivce, který na území obce na honebních pozemcích (§ 2 písm. e) a f) zákona o myslivosti] v honitbě (§ 2 písm. i) zákona o myslivosti] provádí výcvik psů ke zkoušce z výkonu podle zákona o myslivosti (§ 44 odst. 1 zákona o myslivosti a § 17 vyhlášky č. 244/2002 Sb., kterou se provádí některá ustanovení zákona o myslivosti), a který tak vykonává činnost, kterou lze řadit do výkonu práva myslivosti (§ 2 písm. h) zákona o myslivosti].
21. Soud přitom dospěl k jednoznačnému závěru, že úprava zákona o myslivosti jakožto *lex specialis* má nepochybně aplikační přednost před úpravou zákona na ochranu zvířat ve spojení s obecní vyhláškou vydanou na jeho základě, tedy že zákon o myslivosti, který v § 44 odst. 1 ukládá uživateli honitby *povinnost* držet a v honitbě používat lovecké psy (a tedy nutně počítá s jejich výcvikem a volným pohybem v honitbě, přičemž § 15 vyhlášky č. 244/2002 Sb., kterou se provádí některá ustanovení zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, dokonce stanoví jejich minimální počty pro jednotlivé typy honiteb), představuje oproti pravidlům zakazujícím na území obce volný pohyb psů zvláštní právní úpravu. Opačný závěr, tedy že obecní vyhláška zapovídající volný pohyb psů na veřejném prostranství je aplikovatelná i na práci s loveckými psy v honitbě při výkonu práva myslivosti, resp. i na výcvik psů ke zkoušce z výkonu, by byl neudržitelný. Uživatel honitby totiž nemůže stanovovat vlastní pravidla (ne)užívání loveckých psů. Právo myslivosti má veřejnoprávní podstatu, „patří“ státu a má povahu regálu, tj. výhradního oprávnění státu. Uživatel honitby je zodpovědný za to, aby v honitbě nebyly některé druhy zvěře přemnoženy. Myslivost má tedy kromě jiných práv i funkci regulační a tuto regulaci uživatel honitby musí provádět právě i prostřednictvím loveckých psů. Nelze proto přijmout výklad, že by obce na svých územích mohly svými obecně závaznými vyhláškami zásadně zasáhnout do zákonného režimu výkonu práva myslivosti, tedy že by v důsledku platnosti vyhlášek přijatých obcemi na základě § 24 odst. 2 zákona na ochranu zvířat byl na území obcí s takovouto regulací v podstatě zcela vyloučen jeden ze zákonem předvídaných způsobů lovu zvěře v honitbách – lov zvěře za pomoci loveckých psů. Právní úprava zákona na ochranu zvířat, která umožňuje obcím regulovat volný pohyb psů na jejich území, takovýto cíl nepochybně ani nesledovala. Pravidla pro pohyb psů na veřejném prostranství stanovené obecně závaznou vyhláškou obce na základě § 24 odst. 2 zákona na ochranu zvířat se tak pro pohyb loveckých psů (psů cvičených ke zkoušce z výkonu) *v honitbě při výkonu práva myslivosti* neuplatní.
22. Pokud by tedy bylo pravdou, že žalobce dne 28. 5. 2023 *prováděl v honitbě výcvik* svých psů ke zkoušce z výkonu dle zákona o myslivosti, vykonával právo myslivosti [které lze provádět pouze v honitbě – § 2 písm. i) zákona o myslivosti] a omezení pohybu psů vyplývající z obecní vyhlášky se na něj nevztahoval.
23. Podstatné je tedy pro nyní posuzovanou věc dále to, zda se žalobce se svými psy nacházel v době incidentu v honitbě, jakož i to, jakou činnost tam se svými psy prováděl.
24. Dle názoru soudu z obsahu správního spisu vyplývá, že pozemky, na nichž se žalobce se svými psy pohyboval, jakož i pozemek, na který jeho psi zaběhli, jsou s největší pravděpodobností honebními a tedy i součástí honitby. Jak uvedl Městský úřad Kutná Hora coby příslušný orgán státní správy myslivosti ve svém přípisu ze dne 16. 10. 2023 (č. l. 86 správního spisu), nejedná se o pozemky uvedené v § 2 písm. e) zákona o myslivosti [jde převážně o pozemky druhu „trvalý travní porost“ (viz č. l. 32 správního spisu) řazené

územním plánem obce Vlastějovice do ploch „zeleň veřejná/nízká – louky“ (viz č. l. 51 správního spisu)], přičemž orgánu státní správy myslivosti není známo, že by tyto pozemky byly podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti prohlášeny za nehonební. Na otázku komise, zda jsou pozemky součástí honitby Vlastějovice CZ č. 2112110040, orgán státní správy myslivosti pohříchu výslovně neodpověděl. Soud sice nepřehlédl, že hospodář mysliveckého spolku Horka – Vlastějovice ve své odpovědi komisi ze dne 26. 9. 2023 (č. l. 65 správního spisu) výslovně uvedl, že pozemky parc. č. XA, XB, XD a XC nejsou honební (což na podporu závěru o žalobcově vině několikrát zmínila i komise v prvostupňovém rozhodnutí), nicméně toto je v rozporu s vyjádřením orgánu státní správy myslivosti. Je též otázkou, zda hospodář mysliveckého spolku neměl spíše na mysli, že na vyjmenovaných pozemcích členové spolku neprovádí *lov zvěře*. Soud má tedy za to, že se žalobce dne 28. 5. 2023 se svými psy pohyboval skutečně na honebních pozemcích a honebním pozemkem byl rovněž pozemek parc. č. XA, kde došlo k napadení psa poškozené. Jakožto souvislé honební pozemky přitom z podstaty věci jde s největší pravděpodobností o součást některé z honiteb [srov. zejména § 2 písm. i) a § 30 zákona o myslivosti].

25. Pokud jde o druhou otázku, soud se zjištěním správních orgánů, že žalobce své psy pouze venčil, pročež neměl vykonávat právo myslivosti, nesouhlasí, resp. nemá tento závěr za spolehlivě odůvodněný. Žalobce v průběhu řízení před správními orgány doložil potvrzení mysliveckého spolku (uživatele honitby), že měl dne 28. 5. 2023 povolení v honitbě provádět výcvik svých psů ke zkouškám z výkonu dle zákona o myslivosti (č. l. 50 správního spisu). Totéž hospodář mysliveckého spolku potvrdil v odpovědi na žádost komise o součinnost (č. l. 65 správního spisu). Soud přisvědčil obhajobě žalobce, že z pouhé jeho zmínky o tom, že psy v době incidentu *venčil*, nelze usuzovat na to, že současně nevykonával výcvik psů ke zkoušce z výkonu podle zákona o myslivosti. Jak žalobce uvedl v žalobě, pracovní pes je s výcvikem z podstaty současně i venčen. Soud je tedy oproti správním orgánům názoru, že na základě obstaraných podkladů, zejména na základě potvrzení mysliveckého spolku, je nutné vycházet z toho, že žalobce dne 28. 5. 2023 na břehu řeky Sázavy v blízkosti incidentu prováděl výcvik svých psů ke zkoušce z výkonu. Pouhá žalobcova zmínka o *venčení* psů je pak irelevantní tím spíše, že ji vyslovil před policejním orgánem při podání vysvětlení v době, kdy nebyl v postavení obviněného a kdy nebyl poučen o právech a povinnostech obviněného z přestupku. Jak totiž vyplývá ze správního řádu (§ 137 odst. 4) záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek (k tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, č. 2208/2011 Sb. NSS, či nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2001, sp. zn. III. ÚS 190/01).
26. Soud tedy konstatuje, že vzhledem k výše uvedeným zjištěním nemohly správní orgány učinit závěr o tom, že se žalobce dopustil přestupku podle § 27 odst. 1 písm. r) zákona na ochranu zvířat, tedy že nesplnil povinnost plynoucí z obecní vyhlášky, což je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nezákonnosti.
27. **Soud však netvrdí, že žalobce svým jednáním nemohl spáchat přestupek jiný.** Výše dovozená přednost aplikace zákona o myslivosti před zákazem volného pohybu psů obecní vyhláškou neznamena, že by byli myslivci vyňati z obecné úpravy ochrany zvířat proti týrání. Doposud zjištěný skutkový stav napovídá naopak tomu, že se žalobce mohl dopustit např. přestupku podle § 27 odst. 2 písm. a) zákona na ochranu zvířat, podle kterého se fyzická osoba jako chovatel dopustí přestupku tím, že nezajistí, aby jí chované zvíře nezranilo ani neusmrtilo zvíře jiného chovatele. Zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že to byli právě žalobcovi psi, kteří zcela nekontrolovaně vběhli na soukromý pozemek poškozené a jejího

manžela, kde se do té doby v blízkosti poškozené a jejích dětí poklidně pohybovala následně napadená čivava. Ta sice měla být „na volno“, ovšem stále „pod vlivem“ členů rodiny, a nic proto nenasvědčuje tomu, že poškozená porušila povinnost vyplývající z § 10 odst. 1 zákona o myslivosti. Podle všeho žalobcovi psi útočili okamžitě a nic nenapovídá ani tomu, že by menší pes poškozené souboj vyprovokoval. Byť se žalobcem cvičení psi stále pohybovali v honitbě, neznamená to, že si na honebních pozemcích „mohli dělat, co chtěli“, tedy že mohli útočit na jakékoliv jiné zvíře, které zvěřili. Žalobce coby jejich chovatel pak za jejich chování při výcviku nesl plnou odpovědnost. Instinktivní chování zvířete je sice do určité míry nepředvídatelné, avšak právě s tím musí jeho chovatel počítat a přizpůsobit tomu své jednání. Musí tedy zvažovat např. velikost a rasu psa, jeho obvyklé chování a návyky. Každý je totiž povinen si počínat při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo na vlastnictví jiného. Tato obecná prevenční povinnost, vyjádřená v § 2900 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, platí přirozeně i pro chovatele psa, jakož i pro chovatele psa loveckého plemene, a ten je tak povinen učinit potřebná opatření k tomu, aby nezpůsobil jinému újmu. Jak uvedl např. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 3. 4. 2013, č. j. 1 A 20/2011-29, č. 2873/2013 Sb. NSS, vlastník každého psa si musí být vědom možnosti neočekávané reakce psa a je jeho povinností chování psa ovlivňovat a kontrolovat jej. Soud poznamenává, že v nyní projednávané věci došlo „pouze“ k napadení zvířete jiným zvířetem, což žalobce omlouvá tím, že si jeho psi mohli splést malou neuvázanou čivavu s drobnou zvěří. Pokud ovšem žalobce své psy cvičí k „vodním pracím“ a pohybuje se s nimi na březích řeky Sázavy, kam zejména v teplejších měsících roku docházejí rekreující se rodiny s dětmi, měl by pamatovat na to, že by napříště mohlo dojít i k vážné újmě na zdraví či dokonce životě člověka, pokud by si žalobcovi psi spletli s drobnou zvěří např. batole.

28. Výše vyslovené úvahy o možné přestupkové odpovědnosti žalobce však soud uvádí pouze nad rámec nezbytného odůvodnění jako *obiter dictum* rozsudku, a to v návaznosti na doposud zjištěný skutkový stav. Bude povinností žalovaného v dalším řízení posoudit, zda se žalobce svým jednáním skutečně nějakého přestupku dopustil a za tímto účelem v případě potřeby vést další dokazování.
29. Protože soud dospěl k závěru, že závěr o žalobcově odpovědnosti za přestupek dle § 27 odst. 1 písm. r) zákona na ochranu zvířat neobstojí, zrušil napadené rozhodnutí jako celek, tedy s ohledem na akcesorickou povahu adhezního řízení i výrok o náhradě škody. Dospěje-li žalovaný v dalším řízení k závěru o přestupkové odpovědnosti žalobce a zjistí-li spolehlivě výši škody způsobené poškozené, výrok o náhradě neopomene taktéž náležitě odůvodnit. Pro vyloučení pochybností však soud uvádí, že zrušení výroku o náhradě škody neznamená, že by soud jakkoliv závazně posuzoval (ne)existenci občanskoprávního nároku poškozené na náhradu způsobené újmy. Touto otázkou se soud ani nemohl zabývat. Jak však naznačil výše, porušení prevenční povinnosti žalobce mající za důsledek vznik škody na straně poškozené se mu předběžně jeví jako pravděpodobné. Apeluje proto na žalobce a poškozenou, aby smírnou cestou – např. též při zapojení žalobcovy pojišťovny do jednání – tento případný nárok vypořádali.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

30. Soud zjistil, že napadené rozhodnutí bylo zatíženo vadou nezákonnosti, a proto napadené rozhodnutí zrušil dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vysloveným závazným právním názorem je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalobci naopak právo na náhradu nákladů řízení náleží. Ty sestávají z nákladů spočívajících v zaplacených soudních poplatcích v celkové výši 5 000 Kč (tj. poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a dva poplatky po 1 000 Kč za návrhy na přiznání odkladného účinku žalobě) a dále z nákladů na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupce žalobce provedl v řízení dva účelné úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsí žaloby. Zbylá podání učiněná zástupcem žalobce soud jako účelné úkony právní služby nevyhodnotil. V případě žádosti o osvobození od soudních poplatků nebylo důvodu, aby tato žádost nebyla součástí jediného podání spolu se žalobou, a nadto žalobce vzal tuto žádost později zpět. Rovněž návrh na přiznání odkladného účinku žalobě bývá zpravidla podáván společně se žalobou v rámci jediného podání a soud zpravidla takovéto podání také posuzuje jako jediný úkon právní služby. První žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku žalobě soud zamítl s ohledem na to, že žalobce neosvědčil, že mu v souvislosti s napadeným rozhodnutím může vzniknout vážná újma. To se mu (zčásti) podařilo až ve druhém návrhu. Nebylo ovšem důvodu, aby žalobce dostatečně neprecizoval již návrh první. Jako účelný úkon právní služby soud nevyhodnotil ani repliku, neboť v ní žalobce nepřinesl žádná nová pro věc zásadní tvrzení. Odměna za jeden úkon právní služby činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč, celková výše odměny tak činí 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobce též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 600 Kč. Soud ověřil, že zástupce žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 800 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 o. s. ř., užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
32. Osoba zúčastněná na řízení (poškozená) nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud v tomto soudním řízení neuložil žádné povinnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. července 2024

JUDr. Bc. Kryštof Horn, v. r.
samosoudce